

ERAKORRALISE KOOSOLEKU PROTOKOLL

Tallinn

09.03.2026 nr 1

Algus kell 18:02 lõpp kell 20:52

Juhatas Alexander Rein Robas

Protokollis Kirke Piiskoppel

Kohal oli 15-st liikmest 13: Ander Mägi, Maksim Dolinin, Sander Roosimäe, Sten Unt, Ketter Aljes, Hanna Savolainen, Ramon Kulp, Iiris Aljes, Annemari Riisimäe, Jan Enriko Viidermets, Maris Kortel (MS Teams), Karolina Perv (MS Teams), Markus Käpp (MS teams, hilines).

Puudusid: Arqum Shahid, Trevon Peek.

Kutsutud: Emilia Jablokova, Kaidrit Singh, Anna Triin Reilent, Lisette Johanson, Anna Latõševa, Katriin Saarep, Andres Brandmeister, Eliise Mändmets, Emma Rätsep, Carolyn Rõuk, Elis Ulla, Artur Lussmaa, Oskar Pihlak, Emili Järv, Mark Toomsalu, Rain Samarüütel, Renee Maripuu, Anna Suzdalev, Kristiina Vene, Karoliine Orav, Leana Jete Korb, Kristiina Vene (MS Teams), Ingrid Kirp (MS Teams), Kristin Liias, Kadri Jürissaar, Joonas Teder (MS Teams), Markus Soodla (MS Teams), Sirely Veri (MS Teams), Karl Markus Vallner (MS Teams), Taavi Tamm (MS Teams), Berit Tikenberg (MS Teams), Romet Šits (MS Teams), Terke Kram (MS Teams), Kristiina Kuusemets (MS Teams)

Päevakorras:

I Valimised

1. Juhatuse korralised valimised – juhatuse esimehe ja juhatuse liikme tudengieltu valdkonnas

Päevakord kinnitatakse ühehäälselt.

1. Juhatuse korralised valimised

Alexander Rein Robas: Tervist kõigile kohalviibijatele, lugupeetud esinduskogu ja kõik teised, kes meil siin on, k.a kandidaadid ja sõbrad-tuttavad-toetajad. Tere tulemast esinduskogu erakorralisele koosolekule nr 1 – juhatuse valimiste eri. Mina olen Alexander Rein Robas, üliõpilaskonna juhatuse esimees ja viin tänast koosolekut läbi. Käime üle ruttu valimiste korra ja ajakava. Valimised toimuvad kahes eraldi osas ja lõpus teeme hääletused mõlemale positsioonile. Kõigepealt juhatuse liige tudengieltu valdkonnas. Enesetutvustus, siis pooltkõne. Siis hakkab esinduskogu küsima küsimusi ja pärast võtame ka külaliste küsimused. Juhatuse esimees samamoodi, kui tudengieltu valdkonnas on

mingisugune meelsus saavutatud, siis tuleb hääletus ja siis tuleb lõplik otsus ja selle vastuvõtmine. Väike meeldetuletus esinduskogu liikmetele, kui soovite küsimust küsida, tõstate käe ja annan teile sõna. Külalistele tuleb QR-kood, saate läbi Slido esitada küsimusi. Küsimusi võtan jooksvalt. Teil on võimalik seal küsimusi ka like'ida. Ma enam-vähem modereerin ja valin populaarsemad ja asjakohasemad küsimused. Kas kellelgi korra kohta küsimusi on? Selge. Liigume edasi. Kõigepealt toimuvad siis valimised juhatuse liige tudengielu valdkonnas. Palun enesetutvustuseks sõna Renee Maripuu.

Renee Maripuu: Meeldiv, ma olen siis Renee Maripuu. Lugesin, et on võimalus teha ennast tutvustav kõne. Ma kõne ei teinud. Räägin teile hoopis ühe loo. Paljud võib-olla teavad, kuidas ma TalTechi sattusin. Ma olen noor poiss Saaremaalt, Saare murrak on enamasti küll läinud, aga see selleks. Ma alguses olin pigem kunstile orienteeritud inimene, tahtsin väga arhitektuuri sisse saada, juhuslikult ei saanud sinna. Siis ma mõtlesin, et mis ma eluga teen. Tuli aasta aega pausi ülikoolidest. Mõni nimetaks seda enda avastamiseks, sain natukene ettevõtlust katsetada, sain Majanduskoolis projektijuhtimist õppida, aga siis mõtlesin, et see TalTech on ikka päris äge kool. Valikus oli Tartu Ülikool ka veel. Aga ei suutnud valida, seega lasin saatusel mängida. Viskasin münti. Münt ütles mulle, et tuleksin õppima elektrienergeetikat ja mehhatroonikat. Ma tänase päevani ei kahetse mitte sekundiski münti valikus, et sattusin just TalTechi, sest ma ei kujuta ette, et ma oleks praegu Tartu Ülikoolis õppimas. See ei ole nüüd sellepärast, et mulle üleliia mu eriala meeldiks, kaugel sellest. Teise aasta lõpuks sain aru, et see eriala ei ole päris see, mis mulle istub. Ainus põhjus, miks selle lõpuni teen ja ilmselt nominaalajaga ja koos paari kõrvalerialaga, on sellepärast, et TalTechis on nii lahe tudengielu. Sisuliselt tänu tudengielule olen saanud motiveerivaid üritusi, motiveeriva tugivõrgustiku. Olen saanud oma kooli fänniks. See on ainukene põhjus, miks ma teen energeetika teekonna lõpuni, sest see annab mulle tugeva reaalpõhja. Ühtlasi teen kõrvalerialasid majandusteaduskonnas, mis annab veel juurde seda humanitaar poolt. Tahan magistris õppida turundust ja juhtimist. Minu eesmärk oleks, kui ma saan tudengielu juhiks, kujundada ka teistele tudengitele ideid, et kui sa oled oma kooli fänn ja tahad päriselt siin käia, saad siia õppima tulles ka motivatsioonipaketi, siis need kolm aastat bakalaureust või viis aastat integreeritud õppes, need lähevad pagana kiirelt, sest kui ma nüüd tagasi vaatan, see oleks nagu eile kui ma esimesel Avalöögi orienteerumisel osalesin. Ja nüüd kolm aastat hiljem, seisan ma SOC 211a auditooriumis ja räägin oma elulugu, mis sisuliselt pole üldse seotud juhatuse positsiooniga tudengielu valdkonnas, aga see on enesetutvustus. Seda, miks ma olen kõige parem kandidaat, seda kuulete varsti. Aitäh!

Kaidrit Singh: Tere! Austatud otsustajad, head kuulajad! Mina olen Kaidrit Singh ja kandideerin Tallinna Tehnikaülikooli üliõpilaskonna tudengielu valdkonna juhatuse liikmeks. Singer Vinger laulis, et noored on hukas, aga täna teame, et see ei vasta tõele. Noored ei ole hukas, noored on meie kõigi tulevik – meie oleme tulevik. Meie oleme need, kes loovad ideid, kujundavad kogukondi ja viivad edasi ühiskonda ja just sellepärast olen mina otsustanud aastaid seista selle eest, et noorte hääl oleks kuulda. Minu teekond algas põhikoolis õpilasesinduse liikmena ja hiljem asepresidendina, kuid üsna kiiresti mõistsin, et tahan teha rohkem kui ainult oma kooli jaoks. Soovisin, et Rakvere Riigigümnaasiumi noorte hääl kõlaks ka laiemalt. Nii sain minust Rakvere linna õpilasesinduse aseesimees ning samal ajal olin ka õpilaste esindaja kooli hoolekogus. See tee, tõi mind Tallinna Tehnikaülikooli. TalTechis olen olnud aktiivne majandusteaduskonna üliõpilaskogus, kus olen täitnud nii haldus- kui ja turundusjuhi rolli. Üks minu meeldejäävamaid projekte, oli 2024. aasta heategevuslik jõulukohvik. See ei olnud lihtsalt üritus, see oli võimalus tudengitena teha midagi päriselt head ja toetada organisatsiooni Vanem Vend, Vanem Õde MTÜ. Lisaks korraldasime hiljuti, 4. märtsil konverentsi „Naised ärimaailmas“, mis tegeles paljude noorte inimestega, eelkõige naiste valukohtadega. Näiteks, kas riskida naisena? Kuidas tasakaalu hoida pere ja ambitsiooniga? See kogemus kinnitas mulle midagi väga olulist, kui tudengid tegutsevad koos, siis meie mõju on päriselt

suur. Lisaks esindan jätkuvalt noori Rakvere Riigigümnaasiumi hoolekogus vilistlaste esindajana, rollis, mida olen täitnud juba kaks aastat. Igapäevaselt töotan juhiabina. Seal on minu tööks kommunikatsioon, planeerimine, aruandlus ja töötajate huvide eest seismine. Ma olen sillaks töötajate ja juhtkonna vahel. See on õpetanud mulle süsteemsust, vastutust ja strateegilist mõtlemist. Olen õppinud, et head ideed on alles algus. Tõeline väärtus sünnib siis kui ideed viiakse ka päriselt ellu. Minu jaoks on ka oluline kogukondadesse panustamine. Seetõttu olen vabatahtlik nii tantsu- ja laulupeol kui ka Arvamusfestivalil. Sel aastal on mul suur au olla Arvamusfestivali koordinaator, kus toetan oma töös vabatahtlikke ja korraldajaid ja aitan ideedel jõuda aruteludeni. Minu arenguteel on olnud ka rahvusvaheline kogemus. Belgias õppides keskendusin juhtimisele, haldamisele ja kogukondade arendamisele. Samal ajal olin üliõpilasorganisatsiooni Minos liige KU Leuvenis, kus esindasime tudengite seisukohti Euroopa tasandil. Seal sain kogeda kui oluline on tugev argumentatsioon, hea ettevalmistus ja vastutustundlik esindamine, eriti just olukorras, kus noorte hääl peab kõlama võrdväärselt teiste otsustajatega. Kõik need kogemused on kujundanud minu arusaama sellest, mis on üliõpilasesinduse tegelik roll. Üliõpilasesinduse ei ole lihtsalt mingisugune organisatsioon, see on meeskond. Meeskond, kus iga tudengi hääl loeb. Meeskond, kus ideed muutuvad tegudeks ja meeskond, mis seisab selle eest, et tudengielu oleks sisukas, toetav ja võimalusterohke. Ma usun sellesse meeskonda ja ma usun, et minu kogemus, pühendumus ja energia aitavad seda meeskonda tugevdada, seepärast seisan teie ees – julge, motiveeritud ja valmis vastutust võtma. Seisan järjekindlalt, tugevalt ja sihikindlalt Tallinna Tehnikaülikooli tudengite eest. Aitäh!

Alexander Rein Robas: Niisiis, kuna pooltkõnesid mulle varasemalt ei edastatud, siis küsin. Kas keegi soovib pooltkõne esitada kandidaadi eest? Palun Laur.

Laur Leemets: Tere! Minu nimi on Laur ja olen TalTechi välispordi koordinaator. On vähe inimesi, kes ei teaks Renee Maripuud. Alati toimetab kuskil, korraldab midagi või aitab kedagi. Tudengielu juhi positsioon nõuab paljude asjadega korruga tegelemist, eelkõige otsustusjulgust ja kohanemisvõimet. Võin julgelt öelda, et need omadused on Reneel olemas. Renee ei tee kunagi midagi poole vinnaga või peaaegu hästi, vastupidi ta annab alati endast parima ja tihti isegi natuke rohkem. Seda kinnitab ka fakt, et enamus sisespordiüritusi on ülerahvastatud ja ei nõua reklaamimist. Lisaks sisespordi koordinaatorile tegutseb Renee aktiivselt paljudes tudengiorganisatsioonides, näiteks INSÜKis ja EuroTeQis. See võimaldab olla tudengite keskel ja mõista mida tudengielus muuta võiks või saaks. Kõik need kogemused ja iseloomuomadused näitavad üht – Renee ei tee asju kohustusest, vaid kirest, usun et just selline inimene peaks tudengielu eest vedama.

Alexander Rein Robas: Aitäh! On veel soovijaid? Jaa, palun.

Anna-Triin Reilent: Tere õhtust! Nii palju kui ma Kaidritit kõrvalt näinud olen, on ta endale ette võtnud mitte niivõrd eesmärgi, vaid teekonna. See teekond liigub läbi TalTechi klassiruumide, läbi ürituste korraldamise, läbi aktiivse osaluse, nii koolis sees kui ka väljas, läbi diplomaatia ja läbi oma sõprade südame. Ta on aktiivne ja nutikas. Tal on olemas naturaalne anne kriitiliseks mõtlemiseks kui ka avaliku halduse erialalt kaasa tulnud oskus tuvastada probleeme, neid analüüsida ja lõpuks kõige parem lahendus leida. Nagu me mõlemad teame, siis kõige parem lahendus ei tule puhtalt probleemi tuvastamisest, vaid ka probleemi raamistamisest. Ma näen teda kui head toetavat sõpra, aga ka võitlejat, kelle suure hakkamisega on mul raske järke pidada. Seda ka kindlatel põhjustel. Kaidritil on lai võrgustik. Tal on oskused rõhutada iga isiku tugevusi ja luua läbi selle tiimis sünergia, millega suudetakse efektiivselt ja läbimõeldult jõuda eesmärgini. Iga kord kui ma Kaidritit kohtan, tegeleb ta alati millegagi, ning mulle ei tulnud üldse üllatuseks, kui ta ütles mulle, et ta soovib liituda üliõpilasesindusega. Seega on mul südamest suur soov, et tema teekond jätkuks ka siin

üliõpilasesinduses ja teades Kaidritit, teeb ta ka teiste tudengite teekonna siin TalTechis meeldejävvaks. Aitäh!

Alexander Rein Robas: Aitäh! On kellelgi veel soovi pooltkõne edastada? Selge, siis paluks mõlemad kandidaadid ette. Jätkame vooruga, kus esinduskogu saab hakata teile küsimusi esitama. Esinduskogu, sõna on teil.

Maksim Dolinin: Mul on küsimus mõlemale – kuidas te näete selle positsiooni igapäevast tööd ja millised volitused ja vastutused, sinu arvates selle rolliga kaasnevad?

Renee Maripuu: Ma võin alustada. Mina näen, et *day-to-day job* on luua tudengitele arusaam, millega üliõpilasesindus üldse tegeleb, seejuures kujundades tavatudengitele (kes pole tudengiaktiivisega nii kursis) arusaama, et koolis on ka täiendavaid võimalusi oma vaba aja veetmiseks ja motivatsioonipaketi loomiseks, tutvuste omandamiseks ja kõike muud head, mida tudengielu võiks pakkuda. Kohustuste all tudengielu juht, peab loomulikult olema kursis enda valdkonnas toimetavate inimeste töödega, mõnes mõttes mikromanageerima, olema olemas, toetama, vajadusel suunama, vajadusel tegema kõrgemal pool kokkuleppeid, diskuteerima ja arutama enda kaasjuhatuse liikmetega jooksu küsimusi, mis võiksid puudutada esinduskogu, kooli juhtkonda, dekanaati või muid päevakajalisi kooli struktuuriüksusi.

Kaidrit Singh: Ma siis natukene jätkan mõttekäiku. Väga hea mõte ja ma nõustun sellega. Lisaksin juurde, et ma näen üliõpilasesindust, mitte kui hierarhilist üksust, vaid me oleme meeskond, me oleme võrdsed ja me peame kõigist lugu pidama. Me oleme sild juhtkonna ja õpilaste vahel. Peame õpilaste vajaduste ja nende probleemide eest seisma, järjekindlalt, alati. Lõpetuseks lisan ka selle, nagu mu vanaema ütles, siis kuldsed sõnad, tsiteerin teda: “Kommunikatsioon on suhete alus, aga suhelda ei saa ilma kommunikatsioonita.”

Alexander Rein Robas: Aitäh! Esinduskogu?

Ander Mägi: Kas olete suhelnud praegu juhatuses olevate liikmetega? Kui jah, siis ka teine küsimuse pool, kas näete soovi jätkata nende visiooni või on teil oma suund, mida tahate teha teistmoodi?

Renee Maripuu: Praegu lõpetavate juhatus liikmete puhul, olen suhelnud Sassiga kui ka Annaga otse. Sassi puhul olen kuulnud, mis toimub juhatus kulisside taga, et tema nurka veidi näha. Samuti olen teinud Annaga üks ühele vestluseid, uurinud, et kuidas nägi paar aastat tagasi, siis kui ta tegi pooliku mandaadi tudengielu juhatust, ja kuidas see välja nägi. Olen saanud palju kontrasti ja häid soovitusi, et mis läks hästi, mida saaks paremini. Mis oli siis ja nüüd hetke olukord. Nii et ma arvan, et ma olen suhteliselt kursis mõlema praegu mandaadi lõpus oleva isiku ametitega.

Kaidrit Singh: Mina kahjuks paraku ei ole kursis ja ei ole suhelnud. Seetõttu, et ma alguses ei plaaninud tegelikult kandideerida, kuna ma arvasin, et ma pole piisavalt pädev. Aga mu sõbrad julgustasid mind kandideerima, sest tegelikult midagi kaotada ei ole. Saad kogemuse võrra rikkamaks. Nii ma siis otsustasin viimastel tundidel, et hea küll ma võtan selle vastutuse ja kandideerin ja ma usun, et suheldes teiste inimestega ning leides valukohad, saab probleemidega tegeleda, seega viimastel tundidel kandideerisin. Näiteks praegu töötan juhiabina ja sinna tööle saades, ma ka enne ei teadnud, mis mured olid seal ja kuidas töötajatega kontakti luua, et ma õppisin seda töö käigus ja ma usun, et kõike saab alati õppida.

Sten Unt: Küsimus mõlemale. Mis on teie arvates, tulevasel rollil, kõige suuremad raskused? Kuidas plaanite neid likvideerida?

Renee Maripuu: Võin tuua näite, millega ma endise esimehe Joosep Perandiga suudan väga samastuda. Joosep oli väga *hands on* juht. Ta oli kõikides protsessides natukene rohkem seotud kui oleks võinud ja seeläbi tekitas endale lisakoormust. Ma näen ennast ka selle isikuna, kes on päris *hands on*. Mikromanageerimise õppimine on mul aktiivselt viimase aja jooksul käsil olnud ja leian, et olen sellega päris heas kohas, aga kindlasti arenen edasi. Samuti samal lainel, liiga paljude

kohustuste võtmine, olen aktiivselt töötanud selle kallal, et öelda rohkem ei ja väärtustada rohkem isiklikku vaba aega, et vältida läbi põlemist ja enda üle koormamist.

Kaidrit Singh: Ma ise ütleks, et suurem probleem, mis võib tekkida on see, et näiteks kavandatavad ideed, kas need päriselt jõuavad õpilasteni. Mõtlesin selle peale, et näiteks rahuloluküsitlust teha, et, kas õpilased päriselt ka tahaksid seda ikkagi teha. Mõtlesin ka selle peale, et teha selline mikroküsimustik, läbi selle oleks lihtsam ja kiirem õpilastel vastata. Teine probleemkoht, ma mõtlesin, mis võib tekkida, on see, et üliõpilasesinduse sees võivad tekkida pingeid, sest nii kahjuks juhatustes pahatihti on. Kindlasti tuleb siis läheneda diplomaatiliselt, osapooled üle kuulata, vaadata kõiki vaatenurki ja proovida leida lahendus, mis kõigile sobib, samas siis arvestades kõiki inimesi, et kedagi välja ei jäetaks.

Annemari Riisimäe: Teil on hetkel päris palju kohustusi, Cvd vaates. Kuidas te jõuaksite kõike seda planeerida oma ajakavasse ja kas te olete mingitest asjadest valmis loobuma?

Kaidrit Singh: Praegu tundub, et issand jumal sa oled igal pool aktiivne, aga tegelikkuses juhiabi töö on 0,5 või 0,3 koormusega. Arvamusfestivali koordinaatori roll, peamine võhm on maikuus. Peale maikuud on päris tasane, võib-olla nädalas kaks tundi tegelen kui sedagi. Hoolekogus on kord kvartalis kohtumised, ei ole liiga tihti. Kui prioriteetid paika panna ja aega korralikult planeerida, siis on võimalik kõike teha, mis hing ihaldab.

Renee Maripuu: Minul on umbes selline seis, et tulin ülikooli ja hakkasin tudengiaktivismi paugutama. Läksin kohe INSÜKI, kohe sain seal spordikoordinaatoriks, kohe läksin üliõpilasesindusse, sain rebasekottide projektijuhtiks, siis tuli EuroTeQ, Juuliuse Jüngrid ja kõik võimalikud tudengiaktiivteedid, millega ma praegu seotud olen. CV-d kokku klõpsides jõudsin järeldusele, et ma olen küll iga võimaliku asjaga seotud, aga reaalsuses ma ei tee asju poole vinnaga, on aeg hakata osasid asju hakata kokku tõmbama, millega ma enam nii aktiivselt ei tegele. Ja ma leian, et juhatuse liige tudengielu valdkonnas on ideaalne viis seda teha. Tunnen, et praegu olen natukene üle kooli laiali. Võib võrrelda kummitükiga, mis venib hästi õhukeseks. Tudengielu juht oleks justkui koondav lüli, mis koondab kõik ühe alla. Seega ma plaanin drastiliselt vähendada oma erinevaid kohustusi.

Maksim Dolinin: Abstraktne küsimus, võtame hüpoteetilised 24h teie elus. Palun kirjeldage, millised need teil välja näevad. Mitu tundi teil läheb ülikooli peale, töö peale ja kui olete tudengiorganisatsioonis, siis kui palju panustate päevas seal? Mõlemale kandidaadile. Aitäh!

Renee Maripuu: Ma tegin selle süvaanalüüsi, kus mul aega kõige rohkem läheb. Viimasel ajal päris päevakajaline. Tudengiaktivism on südamelähedane, tahaks ülikooli ära lõpetada, terves kehas terve vaim ja kõik muud head asjad. Kui 24h lahti lõigata, siis antud perioodil üritan 8h+ magada, see on hüppeline areng eelmiste aastatega. Ilmselt üks suurimaid läbipõlemise põhjuseid. Siis umbes 2-3h päevas läheb trennile, see on jaotatud ehk ei pea olema järjest. Õppimisele läheb üksjagu aega, peab kirjutama lõputööd ja viimased EAP-d vaja kokku kraapida, sinna läheb umbes 2h päevas. Loomulikult mu eluarmastus tudengiaktivism – läheb 2-3h, aga mitte sajabrotsendilise rõhuga. Ülejäänud aja katsun endale pühendada ja veeta aega lähedastega ja mitte koormata oma aju üle lisategevustega, sest taastumine ka üpris vajalik.

Kaidrit Singh: 24h, nagu eespool ka öeldi, siis 8h kindlasti unele, sest ilma uneta me ei saa. Kuski 4h läheb õppimisele – loengud ja kodutööd, 2h muudele tegevustele (vabatahtlik töö või töökohustused), ülejäänud aja tegelen muude asjadega, nt lähen vanaemale külla, mida ma ka täna teen või teen ka trenni. Olen leidnud tasakaalu, et kui on palju mõtlemistegevust, siis on vaja ka midagi füüsilist, et oma vajadusi tasakaalustada.

Karolina Perv: Küsimus Kaidritile, palun kirjelda antud positsiooni tööülesandeid.

Kaidrit Singh: Tööülesanneteks on tudengitele organisatsiooni lähemale toomine, ürituste korraldamine, samas ka nende esindamine ja valukohtadega tegelemine. Juhatuse sees kommunikatsioon, vajadusel ka nende abistamine, erinevate spordiürituste korraldamine.

Karolina Perv: Kas sa oskad tuua konkreetseid üritusi, mis sa tead, mida üliõpilasesinduses antud positsiooni vastutav isik teeb?

Kaidrit Singh: Ma täpset nime ei tea, see küsitlus rahvakogu formaadis, kus tudengid tulevad kokku ja seletavad oma probleeme, see toimub 1 x aastas. Teiste erinevate sportimisürituste korraldamine, millega ma kahjuks nii kursis ei ole, sest sport on küll tähtis mu elus, aga mitte prioriteet.

Maksim Dolinin: Küsimus mõlemale kandidaadile – mitu EAPd te hetkel teete? Renee on maininud, et suudab kõik oma õppetegevused teha 2 h jooksul päevas.

Renee Maripuu: Mina teen see semester 54 EAPd koos lõputööga.

Kaidrit Singh: Mina teen 36 EAPd.

Maksim Dolinin: Kaidrit, sa mainisid ka, et oled poole kohaga juhiabi, siis antud positsiooni töökoormus on 20h nädalas. Millistest töökoormustest olete valmis loobuma? Ja mis mahus?

Kaidrit Singh: Näiteks praegu otsimegi teist juhiabi, kuna olen varem ka öelnud, et soovin teha midagi, mis on mulle südamelähedane. Näiteks vabatahtlik töö on mulle südamelähedasem, sest mul ei ole oluline palganumber, vaid kui ma teen asja, siis ma teen seda hingega. Praegu olekski töötajatega kommunikatsioon see, mis minult ära kaoks.

Maksim Dolinin: Sooviks ka Renee arvamust.

Renee Maripuu: Kas sa saaksid täpsustada küsimust?

Maksim Dolinin: Jaa, et millistest oma tegevustest oled sa nõus loobuma. Lisaks sellele, et sa teed 54 EAPd, mis on üle täiskoormuse. Lisaks sa oled Jüngrites, INSÜKis, et millistest kohustusest oled nõus loobuma?

Renee Maripuu: Ma kardan, et INSÜKis mingit personalikohta järgmine aasta enam ei tule, EuroTeQi *ambassador* ma tõenäoliselt järgmine aasta ei ole. Nõustamiskeskuse õppekonsultandi rolli ütlen ülesse, Jüngrites ma panustan hetkeseisuga juba nii palju kui ma saan ja see on Taavi ja Tomi poolt igati aktsepteeritav olnud, mille eest ma olen väga tänulik. EAPde vaatevinklist, magistris ei plaani teha mitut kõrvaleriala paralleelselt. Sealt kukub juba üksjagu EAPisid ära. Ma arvan, et ma saan selle poole suvega, kui mu mandaat algaks, kombata päris hästi neid piire ja seeläbi vaadata palju EAPisid ma suudan ja saan võtta. Pole plaani üleliia hullu panna.

Ander Mägi: Mainisid enne Renee, et oled *hands on* inimene? Aga oletame, et satute üliõpilaesinduses projektijuhiga eriarvamustele. Kuidas konflikti lahendada?

Renee Maripuu: Ma arvan, et mul ei tule eriarvamusi sellel kujul, mis sa arvad. Mina leian, et iga projekt ja iga tegemine, on sisuliselt selle inimese nägu, kes seda parasjagu ellu viib. Seega ma arvan, et üliõpilasesindus on koht, kus saab pöruada ja keegi ei võta pead maha. Samuti pole mina see juht, kes hakkaks kellelki pead maha hammustama kui meie arvamused ei ühti. Ma lasen katsetada, võin anda suunitluse, miks ma arvan, et üks või teine asi võib läbi kukkuda. Aga ma siiski lasen katsetada ja eksida, sest enesearengu vaatest kõige mõistlikum. Ma olen väga enesearengule suunatud ja minu areng on toimunud ämbreid kolistades.

Sten Unt: Küsimus mõlemale. Kuidas te sooviksite arendada koostööd üliõpilasesinduse sees ja esinduskoguga?

Kaidrit Singh: Mul tuli Belgia meelde, kus me Minoses, meie esimene kohtumine toimus teega. Kus meil oli marjamaitseline tee ja see oli n-ö see *icebreaker*, mis pani inimesed suhtlema üksteisega. Saime ühe teega suhelda üksteisega, leidsime sarnasusi ja erinevusi erinevate inimestega. Näiteks ma leidsin erinevusi ja sarnasusi inimesega Marokost, inimesega Prantsusmaalt, inimesega kuskilt teisest maailma otsast, mis minu meelest oli väga-väga lahe. Ma ise tooksin iga nädal koogikese kontoris, kui tohib, sest mulle väga meeldib küpsetada. Ma tahaksin kõigiga isiklikult suhelda, et

mõista, mis on tema vaated ja kuidas tema organisatsiooni näeb, kuidas tema õpilasi näeb. Kuidas teiste organisatsioonidega suhtlus käib, tahan rohkem mõista ja aru saada, mida inimesed ootavad ja näevad ja mis on nende valukohad, millega tuleks tegeleda.

Renee Maripuu: Kas ma võiksin paluda küsimuse täpset sõnastust?

Sten Unt: Kuidas soovite arendada tulevikus üliõpilasesindusesisest ja esinduskoguga koostööd?

Renee Maripuu: Ma leian, et koostööl on kaks suuremat alustala – kaasamine ja suhtlus, mida praegu tudengielu juht on väga hästi teinud. Meil on valdkonna koosolekud ja ta paneb meid üksteisega päriselt rääkima. Lisaks nendele igavatele argipäevastele teemadele. Kõigepealt võime rääkida süvitsi, nt juhatuse valimistest, kuidas see välja näeb ja järgmine hetk räägime, et mis oli minu jaoks minu positsioonil see nädal raske. Ma ei ole nt enda pooltkõnelejaga rääkinud, kes on minu valdkonnas, vaid ma räägingi iga kord inimesega, kellega ma ei suhtle. Mulle see printsiip väga meeldib ja ma arvan, et seda saaks teatud viisidel kindlasti laiendada ka tervele üliõpilasesindusele. Ma leian, et praegu on ÜE oma erinevate valdkondadega segregeeritud. Üldine suhtlus aitaks väga kaasa. Esinduskogu vaatevinklist, varaematel aastatel ma pole kordagi näinud esinduskogu liikmeid ÜE kontoris. Ja mul on see aasta tohutult hea meel seda näha, et nii palju kui ma ise sinna satun, on seal alati mõni esinduskogu liige ka, näiteks Sten. Tuleb mängu jälle rääkimine, ma olen see aasta väga hästi kursis, et kes meil esinduskogus on ja millised inimesed nad on. See on sellepärast, et ma olen kontoris nendega jutule saanud või mottõhtul. Ma arvan sellised tegevused, mis ridade vahelt sunnivad üksteisega sõbrunema, on edu võti. Mõnes mõttes see väljendab kaasatust, arendab suhtlus- ja väljendusoskust inimestega, kellega sa muidu ei suhtleks nii palju.

Karolina Perv: Kuidas te suhtute mikromanageerimisse ja kas te arvate, et seda tuleb rakendada ka üliõpilasesinduse sees?

Kaidrit Singh: Ma arvan, et kursis peab ikka kõigega olema, aga enda kanda ei tohi kindlasti võtta liiga palju. Peab oskama delegeerida teistele inimestele, kes saaksid sind vajadusel aidata. Muidu on reaalne läbipõlemise oht, näiteks minul eelmine aasta oli, kuna mu töökoormus oli 1,0 ja lisaks tegin lisatöötsi ehk peaaegu 2,0 koormus. Õppisin oma vigadest, õppisin delegeerima. Õppisin, et alati ei ole vaja kõike enda peale võtta. On olemas toetavad inimesed ja kogukond, kes tahab sind aidata.

Renee Maripuu: Ma mõnevõrra nõustun Kaidritiga, aga ma leian, et „mikromanageerimisel“ ja „mikromanageerimisel“ on vahe. Üks mikromanageerimine on see, et sa kuulad ära, mis valesti on ja järgmine hetk leiad, et oled kättpidi seal küljes. Teine on see, et sa jagad oma nõu ja mõtteid mingil teemal. Ma leian, et tuleb leida tasakaal nende kahevahel ja kui on vaja kätega sekkuda n-ö, siis see võimalus võiks alati olla, aga suuresti peab arvestama oma koormust, sest see pole ka lineaarne. See on paras sinusoid, käib üles-alla. Vastavalt võimekusele peaks vaatama, kuidas see mikromanageerimine võiks parasjagu välja näha.

Alexander Rein Robas: Esinduskogu, vahepeal küsin. Kerge temperatuuri kontroll? Käega püsti need, kes on oma otsuses juba kindel. Selge. Meil on siin tekkinud ka terve hulk rahvaküsimusi. Laseme rahval ka küsida veidi, sobib? Olgu, võtan Slidost kõige populaarsema küsimuse. Mõlemale kandidaadile, mis on kõige suuremad murekohad TalTechi tudengielus?

Renee Maripuu: Mina leian, et suur murekoht on see, et osade organisatsioonide ja protsesside taga on üks inimene, kes ei tee üleandmisfaile, vaid lõpptulemusena mingid protsessid tarduvad nende inimeste taha. Ma leian, et tudengiaktivismi puhul ei peaks nii olema, et mingi protsess jääb ühe inimese õlgadele, mis pole üle antav. Samuti näen, et probleem tänase valimise näitel on see, et ÜE pole küllalt läbipaistev. Tudengkonna juhtkonna kandidaate kokku neli, on minu meelest päris masendav, sest see kandideerimisperiood ei olnud lühike, minu meelest reklaami ei olnud ka väga vähe. Aga see on see olukord, et inimesed paratamatult käivad, kas nina nii maas telefonis või ei tea, millesse nad ennast mässiks, kui nad kandideerivad. Ja kui sa millestki midagi ei tea, siis sa ei taha

sinna kandideerida ka. Üldine ÜE läbipaistvus, mis on aastaid ja aastaid kedranud teema, seda peaks kuskil harutama hakkama.

Kaidrit Singh: Ma nõustun läbipaistvuse teemaga. Lisaksin juurde selle, et mitmed õpilased ja õpilaste kaasatus pole piisavalt suur. Kui on üritus või nagu eelmisel aastal tehti see rahvakogu sarnane üritus, siis tegelikult tulid kohale aktivistid. Need, kes on kõige aktiivsemad, aga me võiks just kaasata ka neid inimesi, kes on see n-ö keskmine tudeng ja kes ei julgegi häält teha. Mõtlesin, et võiks kaasata rohkem vaiksmaid inimesi. Me oleme kõik võrdsed.

Alexander Rein Robas: Aitäh! Võtame veel ühe rahvaküsimuse. Kaidrit, mainisid, et kõik peaks võrdsed olema. Kuidas plaanid hakata kaasama Mereakadeemiat ja meie kolledžeid?

Kaidrit Singh: See on väga hea küsimus. Näiteks Avatud uste päeval sain tuttavaks ühe tüdrukuga, kes õpib Kohtla-Järvel ja ta ütleski, et see on üks üritus, kus ta tahtis näidata, mida me Kohtla-Järvel teeme, mis on minu arvates väga lahe. Ja Mereakadeemiast oli inimesi ehk ma arvan, et kui keskpunktis ehk Tallinnas üritusi korraldada ja neid päriselt kutsuda, siis nad tuleksid hea meelega.

Ander Mägi: Küsimus Kaidritile – sa oma motivatsioonikirjas mainisid järgmist „Tudengielu rahastamine ja arengu võimekuse juures ei oluline ainult ideede algatamine, vaid ka nende elluviimine ja järjepidev hindamine.“ Mul tekib siin küsimus, et milliseid lahendusi näed?

Kaidrit Singh: Tuleb rohkem analüüsida, et kui mingi mõte tuleb, siis me ei lähe eksprompt peale, vaid mõtleme läbi. Näitena, tahame teha uue kooliajalehe, tundub okei mõte ja õpilasi ka oleks, aga peame mõtlema, kas see on ka pikas perspektiivis mõttekas, kas kahe aasta pärast on ka inimesi, kes tahavad seda edasi arendada või edasi kasutada.

Hanna Savolainen: Küsimus Kaidritile – miks just tudengielu valdkond, miks mitte esimees?

Kaidrit Singh: Ma ise tunnen, et tahaksin olla tudengitele lähemal. Esimehena tunnen, et jah saaksin tudengitega kohtuda, aga minu üks südame teema on noored. Tean, et tulevikus tahan noortele lähemal olla, kodanikuühiskonnas rohkem kaasa lüüa. Tahaksin rohkem kontaktis olla tudengitega.

Sander Roosimäe: Mõlemale – kas oled oma senise tudengiaktiivsuse jooksul teinud mõne vea või kogenud ebaõnnestumist, kui oled, siis kuidas see mõjutas sinu edasist tegutsemist?

Renee Maripuu: Ma olen nüüd siin bakalaureuse lõpuks üksjagu üritusi teinud, nt joomaüritusi, spordiüritusi. Kõikidel on omad nišid, mida saab ekstreemselt pekki keerata. Leian, et ma pole midagi suutnud põlema panna, olen kustutanud kõik tulekahjud, pole olnud fundamentaalselt suurt läbikukkumist. Kõik need ebaõnnestumise momendid võin lugeda õppetundideks. Ka see on õppetund kui tudengibaaris korraldada joomaüritust ja inimesed on kõrgendatud meeolus ja järsku avastad, et üks vetsuuk on IT-kolledžis maha joostud, siis korra paneb mõtlema, et järgmine kord seda üritust ei vea eest. Mul pole olnud nii suuri läbikukkumisi, mis oleks olnu tagasi pöördumatute tagajärgedega olnud. Kõik on olnud üsna malbed, kust saab õppida ja areneda. Mu esimene sisespordi koordinaatori aasta oli puhtalt katseeksitus meetod. Teine aasta tuli otsa ja kategooriliselt tean, et sellel positsioonil ma enam ei jätka, sest ma olen nüüd kooliaasta jooksul nurkasid lihvinud ja tunnen, et olen heas kohas ja nõrgad kohad teda. See aasta on konkreetselt niimoodi, et kõik tiimid ei saa peale, sest ma lihtsalt ei hoo ära või ei mahu, sest seinad pole kummist.

Kaidrit Singh: Mu vead on tihtipeale malbemad olnud. Ja õppinud sellest, sest kui me ei katseta siis me ei saa õppida. Suurem viga, mis ma olen teinud, oli vabatahtlikus töös. Olin Arvamusfestivalil, staabis vastutav. Juhtus olukord, kus minu juurde tuli meesterahvas ja küsis parkimispiletikest. Meil olid piletid otsa saanud. Nende eest vastutas üks teine isik. Oleksin pidanud jälgima, et need olemas oleks ja väike probleem sellest tekkis, aga õnneks sai kommunikeerides lahenduse. Helistasin parkimispiletite eest vastutajale ja ta tuli kohale ja saime lahendatud.

Ander Mägi: Tullis tagasi selle juurde, et mõlemad olete kandideerinud juhi positsioonile. On oluline teada oma nõrkusi. Tooge välja üks suurim nõrkus juhina.

Renee Maripuu: Mul on selline eluline näide, olin suvel Enefitis elektriteostusosakonna juht. Tegin sellise vea, et lasin kõrgemal olevatel inimestel endale pähe istuda, sellest vaatevinklist, et lõpptulemusena mul tuli megapalju ületunde sellepärast, et kõrgemal olevad inimesed suunitlesid, et ületunnid ja lisaprojektitasud, et sa pead nii tegema. Tuli ületunde hästi palju, ühtlasi tuli tulemuspalka ka juurde, aga seejuures projektitasude pealt nad lõikasid kõik ületunni tasud ära. Nädalas tuli keskmisel 10 ületundi suvel. Võib-olla mitte alluda provokatsioonidele tulevikus, see on mõttekoht. Ka siin on sisuliselt väga suur otsustustegur dekaanidel ja teaduskondadel ja rektoraadil. Ka nende nõu ei pea teinekord saajaprotsendilise tõsidusega võtma.

Kaidrit Singh: Taldrikule liiga paljude asjade panemine, on ka minul selline väiksem probleem. Õppisin eelmisest aastast, ütlesin asjadele „ei“, mis ei toitnud mu hinge. Suurem probleem, mis mul on ja millest ma ei saagi lahti on see, et ma olen abivalmis inimene, vahepeal liiga abivalmis. Näiteks kui inimene kirjutab mulle ja küsib, kas sa saad mind kahe tunni jooksul aidata, siis ma ei ütle „ei“, sest see on minu inimloomuses. Ma tahan aidata inimest, eriti kui see on seotud suhete või kooliga. See on jah selline minu miinus.

Karolina Perv: Küsimus mõlemale – kas planeerid kandideerida ülikooli senatisse või teise otsustuskogusse, kui peaksite saama tudengielu valdkonna juhiks?

Kaidrit Singh: Ma leian, et kui oled tudengielu valdkonna juht, võiksid olla kursis muuga toimuvaga. Ning ma usun, et ma senatisse kandideeriksin, aga seda mingi vabatahtliku töö arvelt. Näiteks ma ei oleks siis enam laulu- ja tantsupeo vabatahtlik.

Renee Maripuu: Ma puusalt sellist otsust ei oska ette näha. Ma pole nii saajaprotsendiliselt kursis senati tööga, enne peaksin ennast täpsemalt kurssi viima, mis see maht täpsemalt on, mis on need kohustused, kuidas need hakkavad mu *day-to-day* elu mõjutama ja kuidas minu tudengielu juhtpositsiooni mõjutama. Praegu ütleksin pigem ei, ei oska lihtsalt prognoosida seda koormust.

Maksim Dolinin: Mõlemale kandidaadile – mis on üks tegevus või projekt, mida praegu ÜE teeb, mida peaks ära lõpetama ja miks?

Renee Maripuu: Teadupärast suviti on juhatuste väljasõit, ma arvan, et selle mõte on natukene laialivalgunud. Nii palju kui ma olen juhatustega kursis, siis nad selle otsest motiivi ja tagamõtet ei mõista. Sinna ei saadeta ühtse struktuuriga inimesi, lihtsalt organisatsiooni peale teatud maht inimesi, kes läheb kohale. On juhte, on turundusinimesi jne. Kui on teema, mida käsitletakse ei puuduta selle valdkonna inimest, siis ta ei hooa seda, siis tuleb kala sisse ja kommunikatsioon läheb lappesse. Kas täiesti ära jätta, aga fookust nihutada, selgesõnalisemalt struktureerida.

Kaidrit Singh: Ma ütleksin, et nii palju kui ma üritustega kursis olen ja tean, siis ma arvan, et iga üritus on oluline, sest millegipärast on need ju loodud. Nad ei eksisteeriks ju ilma mingisuguse eesmärgita. Nagu Renee välja tõi, siis mõnel üritusel võiks eesmärgi kohendada ja täpsemaks muuta. Minu arvates ei tohiks loobuda.

Hanna Savolainen: Kuidas talute kriitikat?

Renee Maripuu: Ma tahan, et mulle öeldakse konkreetselt otse kui on halvasti. Teisalt, seal on kaks väljundit, kas sa ütled inimesele konkreetselt halvasti või see on see, et sa annad talle konkreetselt midagi kasulikku, mida ta saab endaga kaasa võtta. Tahan üldiselt arvata, et ma olen piisavalt rahulik hing, et ma kuulan inimese ära, ma ei hakka kohe vastu sõimama kui temalt tuleb mingit jama. Ja ma ei mõtle ka, et kõik on alati sada protsenti hästi kui millelgi on ainult positiivne tagasiside. Alati on kohti, kus saab areneda.

Kaidrit Singh: Täiesti nõustun. Kriitika on selleks, et me õpiksime sellest. Kui kriitikat ei oles, siis kuidas saame edasi areneda. Me ei saakski. Kui ongi midagi halvasti öeldud, siis on mingi põhjus sellepärast. Ma ütleksin „aitäh“, võtan need sõnad vastu ja ma mõtlen selle üle. Emotsioonist kohe vastata ei tohiks, muidu see vastus ongi lihtsalt emotsionaalne. Peab ikka analüüsima.

Alexander Rein Robas: Esinduskogu, kerge temperatuuri kontroll. Tõstke käsi, kui olete oma peas juba välja mõelnud. Selge. Võtame siis veel rahvaküsimusi. Reneele – millised on need positsioonid, millest kindlasti loobud kui sind valitakse tudengielu juhiks?

Renee Maripuu: Ma küll vastasin, aga kordamine on tarkuse ema. Üks asi, mille varna riputan on EuroTeQ, teine on tudengilt tudengile nõustaja ja arvan, et tudengielu juhi positsiooni ja tema vastutusala eelnädalal arvestades, siis tuutorile pean ka ära ütleva. INSÜKi jään liikmeks edasi, aga vastutusrikast positsiooni lubada ei saa, juba sellepärast, et tudengielu juht peab olema erapooletu kõikide tudengiorganisatsioonidega. Samuti EAPde poolest magistris enda heaolu huvides, ei plaani teha retse semestreid.

Alexander Rein Robas: Küsimus mõlemale, kuidas on lood emotsioonide juhtimisega?

Kaidrit Singh: Ma olen võib-olla natukene selline imelik inimene, aga mulle meeldivad stressirohked olukorrad. Mulle meeldib ennast proovile panna ja päriselt lahenduseni jõuda. Juhiabina olen õppinud väga stressirohketes olukordades hakkama saama, ning eks nad on seda paksu nahka kasvatanud. Ma usun, et stressitaluvus on hea.

Renee Maripuu: Julgeks väita, et inimesed, kes mind tunnevad, ei ole vist, ma loodan, mind kordagi näinud, kuidas ma plahvataks stressirohkes olukorras. Üldiselt kui on see stressi haripunkt, ma jään ikkagi rahulikuks, teen hiljem oma järeldused ja kokkuvõtted, kus ma olen võib-olla natukene rohkem emotsionaalne. Tegelikult on päris hea pingetaluvus. Võin tuua näitena, mida minu kaasspordikoordinaator kõrvalt koges. Oli selline üritus nagu *Slip n flip* novembrikuus. Eos võiks arvata, et kui korraldada väliüritust „soojal“ aastaajal, siis ilm võiks mängida marginaalset rolli, aga vot ma ei suutnud ette näha, ma ei tea kui mitu meetrit sekundis oli tuult, kui palju vihma kokku sadas. Saunad tulid hilinemisega, auhinnad tulid hilinemisega, medalid tulid hilinemisega. Ajagraafik läks täiesti lappama. Kusjuures ürituse valmispanemist alustasin 8h enne ürituse algust. Ma olin endale soovinud saada ka vabatahtlikuid, kes valaksid topse täis jne. IT-osakond ei andnud ka renditud tehnikat, sest ilm oli lihtsalt nii halb. Kõige selle käigus tuli Laur mulle appi ja ta nägi, kuidas ma jooksin ühest kohast teise, aga ma tahaks arvata, et ühtegi vabatahtlikku ega osalejat ma pikalt ei saanud. Kuidagi ikkagi kõik laabus, et kui ma oleksin endast välja läinud sellel hetkel, siis see üritust oleks võinud samahästi mitte teha.

Markus Käpp: Kaidritile – kas sa mõtlesid esimehe positsioonile kandideerida?

Kaidrit Singh: Nagu eespool mainiti, siis kordamine on tarkuse ema. Tahan tudengitele rohkem lähemal olla. Tunnen, et esimehena ei saa nii lähedal olla ja mu südameteemaks on tudengite eest seismine, neile paremate võimaluste pakkumine ja nendest hoolimine.

Iiris Aljes: Kas leiate, et tegevuste ja ürituste toomine Mereakadeemiasse on tehtav? Siia maani on kutsutud, aga see pole motiveeriv ja kooskõlastatud, sest paljud tegevused toimuvad loengute ajal just.

Renee Maripuu: Korraldan ka ise vahepeal üritusi loengute ajal, seda just spordiklubis. Põhjus on väga lihtne, muul ajal pole võimalik saada aegu. Ma üritan enda ürituskorralduse mõttes teha üritusi peale tööpäeva. Aga see alati pole võimalik. Teinekord saan oma ürituse kvaliteedi tõstmiseks või säilitamiseks spordiklubis liikumisharrastuse aluste saali aegadel, mis on see põhjus, miks on üritused loengute ajal. Aga ma leian, et Juuliuse Jüngrite väljasõitude näitel, et tegelikult kui neid erivaid TalTechi alamüksusi hästi kasutada, siis on päris palju kasutegureid, nt JJ tegid eelmise aasta hooaja väljasõidu loodusmajja, mis oli kuskil Pärnu kandis. Seal oli päris hea kvaliteet hinna suhtes. Ma leian, et Mereakadeemia on ka küllaltki ilus hoone, seal potentsiaali on. Nt sinna noolelaudu, rallisimulaatoreid jne asju vedada, on näha, et see aktiivsus kohe tõuseb. See on igati põhjendatud, et seal võiks rohkem üritusi toimuda. See on asi, mis on igati väärt katsetamist kui ma peaks osutama valitaks sellele positsioonile.

Kaidrit Singh: Ma arvan, et oleks. Kuigi muidugi kõigi inimestega ei saa kahjuks arvestada, mistõttu peame mõtlema suurema enamuse peale, kellel läheb silm särama, kui nad kuulevad, et saavad Mereakadeemia juurde minna. Võib-olla vaadata seda, et kuidagi muudmoodi klapitada aineid, ma kardan, et ei saa. Et need kõige särasilmsemad ja südikamad saaksid minna.

Sander Roosimäe: Renee, saan aru, et osaled IRONMANil?

Renee Maripuu: Jah.

Sander Roosimäe: Avalöögi orienteerumine ja IRONMAN kukuvad kohutavalt samasse aega. Kuidas sa seal plaanid tegeleda?

Renee Maripuu: Ma olen sellele mõelnud üksjagu. Ütlen, et ma ei ole profisportlane, et mul oleks treeningud naelutatud päevakavva. Mul on võimalik olla enda aja peremees, nii nagu on vaja. Koosolekuid saab päeval teha. Trennid saab teha varahommikul või õhtul. Avalöögi päeval tean, et see võtab terve päeva ja see on pärast IRONMANi. Trennid saan ise sättida. Päevad pole vennad. Inimkeha pole masin.

Sander Roosimäe: Küsaksin juurde, treeningud jah, aga IRONMAN ise toimub ettevalmistuspäeval, et kuidas sa seda näed?

Renee Maripuu: Mina pühapäeval, 23. augustil ei osale, siis on poolik IRONMAN. Mina poole vinnaga ei tee asju, teen terve vinnaga, seega teen täispika laupäevasel päeval. Ma kindlasti ei korralda nii suurt üritust üksi, seega üks päev delegeerida põlev teema kolleegile on täiesti okei kui läbi rääkida. Ja siis pühapäev ja esmaspäev sättida ennast terviklikult Avalöögi lainele.

Ander Mägi: Renee, me teame, et sa oled tulihingeline sportlane. Kuna sa oled tihedalt spordivaldkonnaga seotud. Kui sa saaksid tudengiulu juhiks, siis kas sa tegeleksid rohkem spordivaldkonnaga?

Renee Maripuu: Vaata, ma olen varasemalt oma valdkonna koosolekul toonud välja ühe asjaolu, mis juba iseenesest on probleem. Kui tavatudeng vaatab ÜE-le otsa, siis on tõenäosus, et ta on märganud, et kooli peal on nii palju spordiüritusi ja siis ta mõtlebki, et ÜE-s korraldatakse ainult spordiüritusi. Või kui mitte ÜE tervikuna, siis tudengiulu valdkond. Olen rääkinud mitme esmakursuslasega või tudengiga, kes on kaugemal ja olen saanud tagasisidet, et reaalsus on see, et vaadatakse, et tudengiulu teeb ainult sporti. Aga see ju pole niimoodi, tudengiulu tegeleb ju rahastusega, organisatsioonide suhtlusega ja kõigega, mis pole sport. See on asi, mida läbipaistvuse puhul tuleb parandada. Kui ma ise oleksin selle mentaliteediga, et seda sporti veel rohkem suruma, siis ma põleksin ise läbi, sest see on täiendav kohustus ja see ei muuda seda olukorda paremaks, mida ma hetk tagasi kirjeldasin. Proovin ikkagi olla erapooletu ja ei vali lemmiklast.

Alexander Rein Robas: Esinduskogu? Keegi veebist? Teeme viis viimast küsimust. Ja siis vaatame uuesti.

Sander Roosimäe: Küsiks Kaidritilt, kuidas sa kaasaksid neid passiivseid tudengeid kui nad niikuinii ei taha sinna tulla?

Kaidrit Singh: Sellel aastal tehti terve jaanuarikuu üritust Rahvakogu, kus minu hea tuttav, kodanikuaktivist oli eestvedajaks, tema üritus nägigi välja selliselt, et detsembrikuus valiti rahvastikuregistri järgi välja pimesi juhuslikult inimesed, kes tuleksid esindaksid oma seisukohti. Me võiks sarnast meetodikat kasutada, aga seda tudenginimekirja järgi, et juhusliku valimiga valida inimesed. Mõni ei julgegi võib-olla tulla, aga motiveerimiseks midagi head pakkuda. Sellisel juhul oleks tagatud läbilõige koolist olemas.

Ander Mägi: Küsimus Kaidritile samal teemal. Tekib siinkohal küsimus: esinduskogu on valitud, tegelikult nemad peaksid suutma vaiksemat poolt esindada. Mu küsimus ongi, et kas sa näed esinduskogu rolli Tudengite häälle neid tudengeid, keda tavaliselt pole kuulda?

Kaidrit Singh: Ma ütleks, et koostöös peitub jõud. Seda tulekski koos teha, mitte, et üks südikas inimene teeb ära. Me oleme kõik organisatsiooni liikmed ja hoolime üliõpilaskonna heaolust. Loodan, et vastasin su küsimusele.

Maksim Dolinin: Mida te teete kui ülikooliga läheb hapuks. Võtate akadeemilise või panete ameti maha?

Renee Maripuu: Mina olen märkimisväärse osa oma elust töötanud toitlustusvaldkonnas ja üks kolleeg kokk ütles, et kui näpid, siis näpi lõpuni. Mina midagi pooleli ei jäta. Üldreeglina ei kavatse ametit niisama maha panna ja akadeemilist ka niisama ei võta. Alati on viise, kuidas pead pinnal hoida. Aga kui nende kahevahel valida, siis pigem akadeemiline.

Kaidrit Singh: Kui asju ilusti planeerida, mitu kuud ette, siis ei teki sellist haput olukorda. Mina olen selline inimene, kes planeeribki mitu kuud ette, et teaksin, kus on vabamad päevad. Kui hapuks peaks kiskuma, siis võtaksin akadeemilise. Ei ole hea olla ebamäärases keskkonnas. Tuleb lõpuni olla ja vaeva näha ja pingutada.

Alexander Rein Robas: Paar rahvaküsimust. Küsimus mõlemale – millist tagasisidet oled varem saanud, mida oled varem saanud, mida on olnud raske kuulda?

Kaidrit Singh: Eelmine aasta kandideerisin positsioonile, mis nõudis väga palju teadmisi ÜROst ning ma kahjuks seda ei saanud. Ma olin seal lõpus viimase kahe seas. See tagasiside oligi sellest, et kuigi mõlemad olid head kandidaadid, siis tema oli mõnes mõttes parem, kuna ta oli ÜRO sees olnud, seda oli valus võtta. Kui lähed tundmatusse, siis kardadki, et saad haavata. Vahel on hea riskida ja uus veri on ka hea. Alati ei ole turvaline valik kõige õigem valik. See õpetas ja läksin eluga edasi. Tulid ka teised võimalused ja aitasid saada selliseks inimeseks nagu ma täna olen.

Renee Maripuu: Mul on hiljutisem näide jaanuarikuust. Kuna siin juba läbi käis, siis teen korraga päris palju õppeaineid. Ma polnud selle talveni, mitte kordagi varem ühtegi eksamit läbikukkunud. Aga oli üks lahe õppeaine, nagu lühised. Ma suutsin seda õppeainet kukkuda läbi koguni kolm korda, mis tõi mind väga kahe jalaga maa peale. Mis tõestas, et ka mul on neid hetki, kus isegi kui ma annan endast parim ja õpin nagu akadeemiline relv, siis ikka võib tulla töösse selliseid asju, mis olid ootamatud ja selle jaoks ei saa päris valmistuda. Lõpuks läbirääkimisi pidades ja arutades sain selle õppeaine lõpuks sooritatud.

Alexander Rein Robas: Küsimus Reneele ja see on selle bloki viimane küsimus. Sinu motivatsioonikirjas on väljatoodud soovitud eesmärgid, aga mitte lahendused. Mis oleks lahendused?

Renee Maripuu: Esimene punkt oleks organisatsioonide elu lihtsamaks muutmine, et organisatsioonide juhatused saaksid keskenduda rohkem oma organisatsiooni tegevusele ja veidi vähem bürokraatiale. Kavatsen seda lahendada niimoodi, et organisatsioonidel oleks veidi struktureeritum üleandmine. Mulle on jäänud mulje, et see on väga varieeruv organisatsioonist organisatsiooni. Mõned juhatused alustavad nullist, aga samas mõned saavad väga head üleandmist. Leian, et seda saab lahendada läbi juhatuste kokkusaamiste. Tõin välja, et nähtavust tuleks parandada, see on igikestev probleem. Tuleb kuskilt otsast hakata harutama, et kust see kala sisse tuleb. Mul on tunne, et esinduskogu valimiste jooksul pole olnud ühtegi kandidaati, kes poleks läbipaistvust välja toonud. Ma leian, et seda juhatuste tasandilt hakata pusima, kas nad mõistavad ÜE tegevust, kuidas nad seletavad oma liikmetele seda ja kuidas toimib hierarhia meie organisatsioonide ja ÜE vahel. Tõin välja, et praegu tardub suuresti mõneti kindel roll ühe isiku tõttu. Aga see ei tohiks niimoodi kindlasti olla. Peab olema kergesti üleantav järgmisele inimesele, muidu ei saa teostada mingeid protsesse. Ma tahan jätkata prioriteedina, tudengiaktivismi järelkasvu juurutamist. Esmakursuslased päriselt tuleksid organisatsioonidesse ja oleksid seal päriselt aktiivsed, kahjuks või õnneks vabakuulajad ei jõua positsioonile, kus ma praegu seisan. Tuleb panna

rõhku eelüritustele ja kuidas infovoogu tudengitele pehmemdada. Praegu on tunne, et infovool tuleb, aga see ei talleta midagi ära.

Alexander Rein Robas: Aitäh. Esinduskogu, temperatuuri kontroll. Teen ettepaneku teha paus ja jätkata 19.45. Sellega on meie tudengielu juhatuse liikme blokk läbi.

Paus 19.30-19.45

Alexander Rein Robas: Tere tulemast tagasi! Jätkame teise poolega. Kõigepealt enesetuvustus, siis pooltkõned ja küsimuste voor. Kõigepealt kutsun enesetuvustuseks ette Rain Samarüütel.

Rain Samarüütel: Tere õhtust kõigile! Austatud esinduskogu, austatud ÜE pere, kõik ülejäänud kuulajad. Minu nimi on Rain Samarüütel, ma olen TalTechi rakendusliku majandusteaduse teise kursuse tudeng. Ühtlasi olen ka majandusteaduskonna üliõpilaskogu (*edaspidi MTÜK*) esimees, Tudengifondi liige kui ka majandusteaduskonna nõukogu bakalaureusekraadi esindaja. Seisan siin täna sellepärast, et olen kandideerinud üliõpilasesinduse esimeheks. Näen, et mina olen just see õige inimene, kes suudab, oskab ja tahab viia TalTechi tudengid järgmisele tasemele. Kuna aeg on üsna piiratud, siis ma räägin sellest, mida ma olen varem teinud ja mis on minu visioonid ja plaanid ÜEs. MTÜKi esimehena olen eelneval aastal suutnud suurendada eelarvet, olen hoidnud MTÜKi juhatust koos ühtsena, niimoodi, et keegi ei toimetata oma valdkonnas üksinda, vaid seisame ja tegutseme koos ühiste eesmärkide nimel. Esmakordselt olen suutnud kaasata ka rahvusvahelise õppekava tudengeid meie tegemistesse, üritustele kui ka meie tulevasele välisreisile Madridi. Olen hoidnud väga häid suhteid majandusteaduskonna dekanaadiga. Ise olen võtnud osa igast kui viimasest MTÜKi üritusest sellel õppeaastal. Mu MTÜKi juhatust on natukene alla kolme kuu jäänud, kuid juba olen väga uhke selle üle, mida me oma juhatusega oleme korda saatnud ja siinkohal tahaksingi tänada oma juhatuse liikmeid, sest ei ühe ega teiseta poleks lõpptulemuse selline nagu ta on. Tahaksin tänada ka oma tänaseid pooltkõnelejaid ja ülejäänud kuulajaskonda, et nad on mind siia täna toetama tulnud. Teeme palun kiire aplausi neile. Räägiksin siis kiiresti ka oma ÜE plaanidest ja visioonidest, mida tahaksin korda saata. TalTechi tudengid jagunevad suures plaanis kaheks. Meil on tudengiaktivistid ja n-ö tavatudengid. Mõlemad rühmad vajavad tuge ja tahavad olla nähtud. ÜE peab olema see, kes on mõlema jaoks olemas. Tudengiaktivistide vaatest näen ja sooviksin, et ÜE peaks rohkem läbi käima teaduskondade ÜKidega, mitte olema juhtorgan kuskil kaugel, mis lihtsalt eksisteerib. Tahaksin luua regulaarsemat kokkusaamise formaati selle jaoks. Nt kord kuus koosolekud. Nüüd on päris hea Reneele vastu tuua see, et ta ütles, et talle ei meeldi need väljasõidud, aga ma ütlesin, et mulle väga meeldisid ja ma leian, et need on vajalikud. Me lihtsalt teaksime, et kus mida toimub ja kes teised ÜKides või organisatsioonides juhatustes on ja mis nad toimetavad. See aitaks luua uusi koostööprojekte. Teiseks tahaksin projektide rahastusprotsessi muuta kiiremaks ja selgemaks. Hetkel tudengid, projektijuhid, peavad mitmeid kuid pärast projekti tegelema aruandlusprobleemidega, milleks kellelgi pole soovi pärast tegeleda. Tulles tavatudengite juurde, oleks minu lähenemine vähe praktilisem. Näen, et tavatudengite jaoks on olulised kaks asja: kust süüa saab ja kuidas õpingud lõpuni viia. Alustaksin õpingute lõpuni viimisest. Nagu meil majandusteaduskonnas, on praegu väljatöötamisel lõpueksamid lõputööde alternatiivina. Näen, et seda saaks rakendada ka muudes teaduskondades, sest see muudaks lõpetamise protsessi lihtsamaks, kuna paljud on sellega jännis, et ei suuda oma lõputööd ära teha. Teiseks – toit. Ma väga unistan sellest, et TalTech saaks sellised tudengiköögid nagu ma olen näinud välismaal ülikoolis. Selline, kus on olemas pliigid, pannid, potid, ahjud jt, kuid kehtib kindel põhimõte, et iga tudeng koristab enda järelt. Seda on võib-olla raske teha, aga ma usun, et kõik on võimalik. Kõikidest mu visioonidest ja plaanidest on räägitud, aga ma ütlen ausalt, et iga asja jaoks ei ole veel lahendust,

kuidas seda korda saata, aga ma tean, et ma olen tahtmist täis ja usun, et kõik on võimalik. Tahaksin siin lõpus tsiteerida briti kirjanikku George Herbertit: „Where there is a will, there’s a way.“

Alexander Rein Robas: Teiseks kutsume ette meie tänase teise kandidaadi – Sten Unt.

Sten Unt: Tere, olen Sten! Olen teise aasta küberturbe õpilane. Nagu te tõenäoliselt teate, olen olnud aasta aega ka esinduskogus. Olen tutvunud TalTechiga, kuidas esinduskogu töötab ja olen märganud ka paari murepunkti, mida soovin parandada. Soovin aidata esinduskogul olla pidevamas kontaktis üliõpilasesindusega. Soovin luua süsteeme, mis võimendaksid esinduskogu iseseisvat ideede taga ajamist ja probleemi lahendust. Inimesena väärtustan emotsionaalset intelligentsust. Väärtustan... vabandust... mulle tundub, et ma ei olnud siin kõnelemiseks päris täitsa valmis. Sass, kuidas saaks edasi liikuda?

Alexander Rein Robas: Kas sa soovid pausi?

Sten Unt: Kui võib, siis jätkan natukene vabamas vormis rääkimist. Inimesena soovin ma olla teistele toeks. Kui tõusen, soovin ka teisi endaga üles tõsta. Vahepeal kukun, tõusen püsti tagasi ja liigun edasi. Mul ei ole kogemust üliõpilaskogu juhtimisega, aga mul on kogemusi projektide juhtimisega väiksemal plaanil. Mul on hetkel närv sees, aga jätkan sellest olenemata. Kui ma esimeheks saan, soovin toetada paari projekti, mis praegused ja eelmised ÜE esimehed on alustanud. Üks oleks ÜHIS indeks, oleks mingi konkreetne viis mõõta, kuidas õpilastel siin koolis läheb. See on delikaatne mure, kuna see nõuab tasakaalustamist, see nõuab selget arusaama, kuidas me kajastame õpilaste muresid, kas me ülekajastame paari inimest, kellel on suur mure või kajastame inimesi, kellel on väiksed mured. Mis peaks indeksis olema selgelt välja toodud. Olen rääkinud praeguse esimehega ja ka Karoliiniga. Olen kursis, mis on esimehe roll. Soovin arendada koostööd ÜE sees, esinduskoguga ja erinevate ÜKidega. Nagu näiteks Sass on taga ajanud projekti luua ühine platvorm, kus tudengid saaksid rääkida, näiteks Discordis. Esimehe roll on olla läbipaistev ja olla naeratusega. Tänu!

Alexander Rein Robas: Kandidaadid, võite istet võtta. Kas kellelgi on soovi teha pooltkõne? Aga palun.

Carolyn Rõuk: Mina olen Carolyn, olen koos Rainiga MTÜKi juhatuses. Kuna Rain on hetkel minu ja MTÜKi esimees, siis ma arvan, et olen hea inimene rääkima, milline esimees Rain on. Minu jaoks sellisel positsioonil inimene lahendab probleeme ja leiab lahendusi, võtab vastutust, toetab ja on pildis ja Rain on sada protsenti seda ja rohkemgi veel. Ma olen absoluutselt kõikide MTÜKi siseste ja väliste probleemidega esimesena Raini juurde läinud ja ta on iga kord need probleemid ära lahendanud ja ebareaalselt kiiresti. Peale selle, et ta need probleemid ära suudab lahendada, on ta nõus võtma kõigega ise vastutust. Rain juba mainis seda ka, aga kinnitan sajaprotsendiliselt, et Rain on alati pildis. Ma arvan, et MTÜKis pole ühtegi liiget, kes ei tea, kes Rain on. Ta tõesti käib igal pool kohal, mitte ainult MTÜKis, vaid ka TalTechi üldistel üritustel. Ta on hetkel suutnud seda teha, olles täiskohaga praktilal. Rain kuulab alati, aga avaldab ka enda arvamust. Ta on väga uuendusmeelne, ega karda selle eest seista. Kuna Rainil on ilmselt minuga olnud kõige rohkem lahkkelisid, siis saan kindlalt öelda, et Rain on just see, kes need lahkkelid alati ära lahendab. Minu jaoks täida Rain kõik kriteeriumid esimeheks olemisele. Rain on meie MTÜKi hing ja hoiab ning motiveerib tervet juhatust ja on alati tervele juhatusele olemas. Ja ta oleks sama hea ka ÜE esimehena. Aitäh!

Alexander Rein Robas: Nii, kas on veel pooltkõneleja soovijaid?

Anders Brandmeister: Austatud esinduskogu, mina olen Anders, TalTechi Tudengifondi investeringute juht. Nagu Rain mainis, on ka tema Tudengifondi liige ja ma pean mainima, et ta on üks paganama hea liige, kuna ta ei ole lihtsalt liige, vaid ta käib aktiivselt kohal, mõtleb kaasa ja ei tee probleemiks seda, et panustada rohkem kui tavaline liige. Ehk siis Rain tuleb kohale, mõtleb kaasa, panustab ideedega, mitte ainult analüüsides, vaid panustades turustrateegia töörühmas, mis

on täiesti vabatahtlik. Nagu Tudengifondile omane, siis me tegeleme majandusalaste tegevustega, mis tähendab, et enamus meie liikmed on majandusteaduskonna üliõpilaskogu liikmed. Ma ise küll seal ei ole, aga paratamatult tuleb sealt pidevat tagasisidet, et mis seal toimub on hästi positiivne ja sealne juhtimisstiil on hästi korraldatud, mis annab selgelt märku, et Rain on väga hea juht ja on pädev võtma järgmist vastutust esimehena siin. Viimaks tooksin välja selle, et Rain pole ainult juht koolis, vaid ka väljaspool muudes tegevustes, nt korvpall, võrkpall, sokimaadlus. Mida see mees ei teeks. Ma arvan, et Rain on hea juht, et esindada meid kõiki ja viia edasi ka elu koolist väljaspool ja tudengielus üleüldse. Aitäh!

Alexander Rein Robas: Nii, Taavi sinu võimalus särada.

Taavi Tamm: Ahoi ka minu poolt, kallid esinduskogu liikmed, saalisviibijad. Kahjuks pidin noolemängu laudasid tassima minema. Teen oma pooltkõne Rainile. Tudengielu mõttes olen fossiili staatuses, olen näinud viit erinevat esimeest ja pole midagi teha, selle aja jooksul on tekkinud hea intuitsioon ja tunnetus, kes on hea juht. Rain pole mitte ainult hea juht, vaid ta on ka humaanne, kes hoolib kõigest, soovib kõiki kaasata, kõiki kuulata, alati lahendusi leida. Alati kui probleem või mure on olnud Tomiga, siis Rain on alati lahenduse leidnud. Juhi olemuslik seitsmes meel või tunnetus ruumi kuulajaskonda tunnetada, on ühe loomupärase juhi omadus, mis Rainil kindlasti on. Soovin teistele kandidaatidele edu. Ma arvan, et meie tudengielu ja üliõpilaskond on kindlates kätes. Aitäh tähelepanu eest! Tulge siis homme ka noolemängule.

Alexander Rein Robas: Kas kellelgi on veel pooltkõne soovi?

Mark Toomsalu: Tere! Austatud esinduskogu, austatud publik. Teen pooltkõne Rainile. Miks ma seda teen? Olen näinud, kuidas Rain ülikooli tuli, alguses esimesed mõtted olid, et ta oleks päris hea spordi peal. Võiks tulevikus olla megaäge sisespordi koordinaator või välisspordi koordinaator, algne visioon temast ja mis tunne mul oli teda vaadates. Aja jooksul, olnud MTÜKi liige ja näinud, mida ta on korda saatnud ja, mida on teinud. Järjest enam tundsin, kuidas temas voolab esimehelikkus. See on selline naljakas omadus, mis ei tule sündides, vaid tuleb ajaga. See on selline karisma ja aura, mis tema küljes on, kui ta tuleb rääkima, kui ta esineb. Seda oli ka täna väga hästi tunda. Mis ma olen Rainiga tundnud, et ta jätab hea rahuliku tunde, olenemata kus ta on või mis ta juhib. Seda on olnud näha MTÜKis. Kui ma olen näinud erinevates juhatustes, sellist närvilisust tunda, kõik ei lähe nii nagu tahaks, mingi projekt ebaõnnestub, siis justkui tema all ja MTÜKi juhatuse üldse see aasta, on olnud hästi rahulik. Liikmena, kes oli ka kunagi juhatuses, näinud seda, et ei ole stressi ja näen, et seda on vaja ka üliõpilaskonna juhatuses, sest üliõpilaskonna juhatuse määrab ära selle, milline on üleüldse vaade ülikoolile ja tudengielule. Kui meil oleks selline juhatuse esimees nagu Rain, siis ma usun, et vaade järgmiseks kaheks aastaks oleks väga hea. See on minu poolt kõik, aitäh kuulamast ja edu valimisel!

Alexander Rein Robas: Kas on veel pooltkõnelejate soovi? Veebist? Selge, siis liigume edasi. Palun mõlemad kandidaadid ette. Esinduskogu, sõna on teil.

Maksim Dolinin: Mõlemale kandidaadile – kuidas näete juhatuse esimehe positsiooni igapäevast tööd ja millised volitused ning vastutused teile laekuvad?

Sten Unt: Võin alustada. Nagu enne mainisin, olen ka praeguse esimehega rääkinud. Esimehe rollina on oluline rääkida TalTechi partneritega. Koos ÜEga tegevuskava planeerimine, esinduskoguga koostöö tegemine, koosolekutel olemine ja selle tegevusplaani ellu viimine. Igapäeva rollis on rohkem ürituste majandamist.

Rain Samarüütel: Ma ei oska midagi juurde lisada, nõustun. Võib-olla lisaks juurde selle, et olla pildis ja kooli peal olemas, et 80% ajast kui lähed üliõpilasesindusse, siis ma eksisteerin seal.

Hanna Savolainen: Milline on teie igapäevane koormus? Kuidas te näete, et sinna sisse mahub esimehe positsioon?

Rain Samarüütel: Ma olen praegu praktikal. MTÜKi esimehe kohustus ja õppimine ja Tudengifond. Muud väga pole. Aga MTÜKi juhatus saab läbi, praktika lõppeb märtsikuuga ära, mulle küll pakuti lepingut, aga ma tean, et kui ma saan ÜEsse, siis mul pole plaani jätkata. Väga lihtne põhjus tegelikult, miks ma kandideerin, hetkel ülikoolis on palju rohkem tolku, kui kuskil tööturul. Näen, et siin saaksin rohkemate asjade eest seista kui kuskil mujal. Kümne aasta pärast ma ÜE esimeheks ei tuleks.

Sten Unt: Minul on ka praegu praktika, lisaks sellele 33 EAP. Eelmine semester oli 49. Praktika ise saab otsa enne mandaadi algust, mingit konflikti sellega ei tuleks. Mul on võimalus korralikult pühendada aega rolli sisse elamiseks, enda eeltulija tehtud tööga tutvumiseks. Samuti, põhjus esimeheks kandideerida, on see, et see on haruldane võimalus. Võimalus inimesi teenida, mis on minu arust üks tähtsamaid asju, mida inimene saab oma eluga teha. Esinduskogus olles avastasin, et soovin midagi aktiivsemat teha. Kohustus ja au seda rolli täita, oleksid asjad, mida kergelt ei võtaks. Aitäh!

Ander Mägi: Mõlemale, nagu enne ka tudengielu valdkonna kandidaatidelt küsisin, et kas teil on olnud tudengiaktivismi ajal olnud ebaõnnestumisi või teinud vigu. Siis sooviksin teilt mõlemalt küsida sama küsimust. Milliseid ämbreid olete kolistanud?

Rain Samarüütel: Ise mõtlesin sama, kui tudengielus see küsimus kõlas. Jäin mõtlema, ei tea kas see on halb või hea öelda, aga ei tule ühtegi konkreetset ämbrit pähe. Võib-olla selline üleüldine ämber, et alati rõhutada seda kui oluline on kommunikatsioon. Niimoodi otseseid ämbreid ei oska välja tuua.

Sten Unt: Siis minu puhul, ühte läbi kukkumist või põrumist, olete juba näinud. Lisaks sellele, organiseerisin ise ühe kontserdi sõbrale. Sai tehtud ja siis sain ka ITÜKi ürituseks tehtud. Proovisin reklaamida, aga oleksin võinud rohkem näost näkku inimestega rääkida ja kontserdile kutsuda. Inimesi tuli, ka esinejad olid õnnelikud, aga ma usun, et kui ma oleks rohkem reklaami panustanud, oleks paremini läinud. Kui ma põrun millegagi, siis ma tõusen püsti tagasi, vaatan, mis mure oli ja proovin õppida. Seda on võib-olla naljakas öelda, aga ma armastan kriitikat. Kui kellelgi on öelda midagi, head või halba, siis vaatan seda ja naudin seda arenguprotsessi.

Maksim Dolinin: Oma pika tee tudengiaktivismi käigus, olete näinud üliõpilasesinduse juhatuse tegevusi, mis on üks asi, mida eelnev või praegune juhatus tegi valesti teie arvates? Mida teeksite teistmoodi või parandaksite?

Rain Samarüütel: Eelmise aasta kohta ma ei oska öelda, kuna siis ma polnud nii aktiivne. Selle aasta kohta tooksin välja selle, mida ma MTÜKi juhatuse esimehena olen näinud, mis ÜEst justkui puudus on, mis on pidev suhtlus üliõpilasesinduse ja ÜKide esimeeste vahel. Praegu on selline tunne, et üliõpilasesindus eksisteerib kuskil, aga tegelikult ei huvita, mis me teeme. Mingi hetk teeme aruandlust, pidevat läbikäimist ei ole. See on põhiline mõte.

Sten Unt: Minu kogemuse järgi ÜE otseselt ei ole minu silmis väga palju vigu tegu. Aga ma panustaksin rohkem kommunikatsiooni ÜKidega, et ei tekiks muret rahastusega. Suurendaksin toetust esinduskogule, toetaksin nende proaktiivsust.

Annemari Riisimäe: Mis on teie suurim nõrkus juhina ja kuidas see mõjutaks teie juhatuse tööd?

Sten Unt: Tundub, et vahepeal tuleb närv sisse avaliku esinemisega, mida ei ole ammu juhtunud. See võib olla kerge murepunkt. Ma ütleksin, et mul pole nii palju kogemust, kui kaaskandideerijal, aga see ei takista kasutada aega enne mandaadi algust küsida küsimusi, ennast arendada.

Rain Samarüütel: Tooksin sellise asja välja, et see kui ma ei valmista ennast piisvalt ette. Vahet pole, mille kohta see käib, kas kõnepidamine või muu üritusega seonduv. Iga asjaga, kas see on suur või väike, nõuab keskendumist ja töö sisse panemist.

Maksim Dolinin: Küsimus Rainile, oma motivatsioonikõnes mainid rahastusprotsessi. Kuidas soovid vähendada bürokraatiat, võttes arvesse, et tegemist on maksumaksja rahaga, mille vahendaja on ÜE ja üliõpilasesindus peab ise andma igasuguseid aruandeid ülikoolile?

Rain Samarüütel: See ongi nüüd punkt, mille kohta ma täpset lahendust ei tea, kuna ma ei ole nii kindel, kuidas see üliõpilasesinduse poolt käib. Probleemipüstitus seisnes selles, kuidas see MTÜKis avaldus. Tudengite poole pealt on see väga bürookraatlik. See on kindlasti asi, mida saab rahastuskomisjoni esimehega läbi arutada.

Ander Mägi: Rain, mainisid motivatsioonikõnes lõpueksameid. Minu küsimus on, kas usud, et lõpueksam on sisuliselt samaväärne lõpplahendus kui lõputöös vajaliku materjali kogumine ning õpitu rakendamine päriselu probleemides. Toon sulle näite loodusteaduskonnast, meie töö on väga tihedalt seotud iseseisva töö praktikaga ja saadud tulemuste tõlgendamine ja kirjeldamine on väga oluline osa. Mina omast kogemusest ütleksin, et lõpueksam ei asenda seda kogemust, mis ma praktikas saan laboris ja selle põhjal töö kaitsmisel.

Rain Samarüütel: Kindlasti nõustun. See pole täpselt paika pandud, kuidas ja milline see lõpueksami formaat välja peaks nägema, ma ise olin ka kohati selle vastu. Ma näen, et lõputöö formaat annab kindlasti rohkem kui lõpueksam, aga loodusteaduskonnas võib-olla vähem võimalik kui majandusteaduskonnas, kuna mul pole nii head kokkupuudet teiste teaduskondadega, siis ma ei oska nii täpselt hetkel vastata. Aga ma arvan, et kui väga tahta, siis on kõik võimalik.

Alexander Rein Robas: Esinduskogu, kas võtame vahepeal rahva küsimuse? Sten, kandideerisid ITÜKI esimeheks, aga jäid häälte vähemusse. Mis arvad, et on nüüd muutunud, et sobiksid veel suurema organisatsiooni juhiks?

Sten Unt: Jällegi, ma olen nüüd esinduskogus olnud aasta aega ja tunduvalt lähemal ÜE tööle. Tean rohkem koolist, selle protsessidest ja olen vahepeal osalenud ka kahel vestluspaneelil. See aeg, mis on möödunud ITÜKI esimehe positsioonile kandideerimisest, on olnud tegus. On olnud languseid, tõuse ja ma tunnen, et ma olen inimesena muutunud selle ajaga.

Alexander Rein Robas: Aitäh! Mõlemale kandidaadile – kas näed ennast organisatsiooni juhina või pigem liidrina? Ja miks?

Sten Unt: Liidrina. Esimehe positsioon nõuab, et oled eeskujuks, annad endast parima ja, et sa motiveerid teisi inimesi. Mina oma eraelus ja koolielus proovin just seda teha ja loodan, et iga päevaga lähen selles paremaks.

Rain Samarüütel: Oleneb. Juht olemine ei ole see, et teed mingeid asju üksinda, vaid oskad õigel ajal olla tagaplaanil olev mängija. Näiteks kui ÜE juhatus, ma võin esimees olla, aga kõik on võrdsed. Suhteliselt oleneb olukorrast. Kui vaja ma olen liider, kui vaja olen toetav isik.

Alexander Rein Robas: Aitäh! Esinduskogu?

Ketter Aljes: Sten – kuidas võib mõjutada sinu vähene juhtimiskogemus sind juhatuse esimehe positsioonil?

Sten Unt: Mul on tiimitöö kogemus olemas. Kindlasti võtaksin pikaajalises perspektiivis juba praegu enda oskuste täiendamise – Sassiga rääkides uurides. Ma usun, et kõige suurem erinevus oleks see, et küsiksin perioodil alguses natukene rohkem küsimusi, kui muidu küsiksin.

Ander Mägi: Kuidas sa käitud olukorras, kus juhatuse liige teatab enne mandaadi lõppu, et soovib juhatuse liikme kohalt lahkuda?

Rain Samarüütel: Täpsustaksin küsimust, et see tähendab kui üks juhatuse liige astub tagasi.

Ander Mägi: Jah, üks kolmest. Kuidas käituksid selles olukorras?

Sten Unt: Kõige tähtsam asi oleks küsimusi küsida. Mis põhjustel ta selle otsuse tegi? Kas see tuleneb raskustest isiklikus elus või positsioonil või see on muutus arvamuses. Sellest olenevalt, kui tal ei ole võimalik jätkata, siis on kindlasti vaja asendus leida, tõenäoliselt läbi mingi hääletuse. Kui tegemist on probleemidega, mis on lahendatavad ja inimesel endal soovi on ja armastus selle positsiooni

vastu, siis kindlasti prooviksin leida viisi, kuidas neid murepunkte vähendada ja siis jooksvalt edasi vaadata, kas ta on võimeline jätkama. Ja kui tuleb see kurb moment, et ei saa jätkata, siis inimesele au jätta ja edasi liikuda otsides asendust.

Rain Samarüütel: Võtaksin üle siit, et nõustun osade mõtetega, et väga oleneb, kas lahkumine tulenes sellest, et elus jõudsid asjad edasi või ametialaselt spetsiifilised põhjused. Kui ametialased põhjused, siis üritaks parandada rääkides temaga läbi, küsides, mis valesti on ja kas ta oleks mingites situatsioonides valmis jätkama ja tüüriks selle poole. Aga samas kui inimene ei taha, siis suruda ei saa. Läheb kokku sellega, et kui muu eluline otsus, siis tuleb kiiresti edasi minna ja leida lahendus.

Alexander Rein Robas: Kas esinduskogul on veel soov küsimusi küsida või liigume edasi? Jaa, Karolina palun.

Karolina Perv: Eks kõigil tuleb ette raskemaid aegu elus ja nagu ka meil natukene vähem kui aasta aega tagasi kui toimus esimehe tagasikutsumine ÜEs, seoses erinevate põhjustega. Kui te peaksite ise sattuma, emb-kumb teist positsioonile saab ja see mandaat on pikk, ülesandeid on palju ja just teie peaksite olema need, kes teistele tuge pakuvad, et kui teie olete selles olukorras, et vajate abi, siis kelle poole te saaksite pöörduda? Kuidas selles olukorras päriselt tegutsete, et asjad päris katki ei jääks ja te ära ei kaoks?

Rain Samarüütel: Tahaks välja tuua ühe oma hea külje, ma ei karda abi küsida. Et alati kui ma ei suuda otsustada või ei tea, siis ma ei karda kellegi poole pöörduda, kes oskaks sellega aidata. Nt olen eelmistelt MTÜKi esimeestelt abi küsinud. Kui selline olukord tekiks, küsiks eelnevatelt esimeestelt nõu.

Sten Unt: Kui tekib muremõte või tunnen läbipõlemise liginemist, siis kindlasti vähendan teisi kohustusi, mis mul on, mida on mul juba niigi vähe. Kindlasti kohustus ja au olla üliõpilasesinduse esimees võtan esiplaani. Vajadusel küsin loomulikult abi, kas enda kaasliikmetelt üliõpilasesindusest või teistelt inimestelt, kelle peale tean, et saan toetuda. Olenemata, kus see probleem pärineb, pean kindlasti olema avatud enda kaaslastega sellel määral, et ei oleks ootamatut momenti. Inimesed saaksid ette valmistuda.

Karolina Perv: Kuidas suhtute mikromanageerimisse? Kas arvate, et seda tuleb rakendada ÜEs?

Sten Unt: Ma usun, et esimehena on vajalik, et sa lähed küsid inimestelt, kas neil läheb hästi ja kas on abi vaja, kas on probleeme. Aga inimestel on ikkagi enda vastutused ja neil on võimalus tulla ise nendest probleemidest rääkima. Ei ole plaani panna sõrmi liiga sügavale teiste inimeste pirukatesse. Tuleb austada teist inimest ja usaldada, et temal on oskused ja võimalused olemas, mida ta kasutab.

Rain Samarüütel: Siinkohal tahaksin nõustuda Renee vaatega, et kui see on selline mikromanageerimine, et ma lihtsalt seletan ära, mida teha tuleb, siis sellist mikromanageerimist ma väga pooldan, kuna ma üldjuhul ÜEs usun, et kõik on väga kompetentsed ja usun, et saavad ise hakkama. Aga kui see on selline, et teen lõpuks asja ise ära, siis seda ei poolda.

Ander Mägi: Sa tõid oma motivatsioonikirjas päris palju erinevaid eesmäärke. Kui sa peaksid valitud osutama, siis ma paluksin sul nimetada enda jaoks kolm kõige prioriteetsemat eesmärki. Paratamatult läheb kaks aastat väga ludinal.

Rain Samarüütel: Kolm tükki viiest siis. Kõige prioriteetsem, asi mis mind ise väga on mõjutanud, on ÜKide ja ÜE vaheline suhtlus. Teiseks, tavatudengite lõpetamise paindlikkus, me tahame, et nad oleksid ka nähtavad ja, et lõputöö tõttu ei jääks lõpetamata. See on kindlasti oluline ja tuleb tegeleda. Kolmandaks, minu visioon tudengiköögist.

Alexander Rein Robas: Aitäh! Esinduskogu? Võtan vahepeal rahva küsimuse ka. Küsimus suunatud Rainile, milliseid lahendusi peaks ÜE lisaks pakkuma neile, motivatsioonikirjas mainitud, 80%, kes ei osale tudengiaktivismis? Millest tunnevad nad puudust?

Rain Samarüütel: Tõin välja selle, et nii palju kui ma tegin tavatudengite, enda sõprade, kaudu küsitlust, siis nad vastasidki, et neid huvitab ainult kaks asja – kust saab süüa ja kuidas saab lõpetada. Ma hetkel ei oska ka rohkem midagi tuua.

Alexander Rein Robas: Küsimus Stenile – esinduskogu võttis vastu seisukoha, et tuleb tudengite seas tõsta teadlikkust oma õigustest. Kuidas näed selle realiseerumist?

Sten Unt: Loomulikult, esimesena tuleb ise tutvuda, mis on need õigused, seadused ja vajadused. Siis on võimalik luua erinevaid üritusi või ankeete, mis annaksid informatsiooni. Üks idee nt, mingi väike *gameshow*-teemaline üritus, kus õpilased peavad ise kodus uurima ja kohal olles mingi autasu eest siis osaleda.

Alexander Rein Robas: Esinduskogu? Võtan veel ühe rahvaküsimuse. Miks kandideerisid esimeheks, mitte valdkonnajuhiks?

Rain Samarüütel: Puhtalt lihtsalt iseloomujoonte tõttu. Esimees on minu jaoks see, kes on nagu osa kõigest. Tudengielu valdkond liiga eraldi. Mulle meeldib natukene igal pool sees olla.

Sten Unt: Kandideerisin just esimehe rolli paaril põhjusel. Üks neist see, et mul on tegelikult juba päris palju avaliku esinemise kogemusi, olenemata sellest, mida tänasest võib eeldada. Esimees ei ole ainult inimene, kes tiimi kokku toob ja tiimi juhib, vaid on ka inimene tihtipeale, kelle peale partnerid mõtleavad kui nad mõtleavad „TalTech“. Mulle meeldivad inimesed, mulle meeldib nendega rääkida, selgeks saada, mis on nende reaalsed soovid, vajadused, probleemid. Näha neis seda inimsust. Ma arvan, et saaksin tuua esimehe rolli ka seda tasakaalukust, mis on vajalik esimehena.

Alexander Rein Robas: Küsin veelkord üle esinduskogu. Andke käega märku kui olete enda jaoks otsuse langetanud. Liigume edasi valimise juurde. Teile saabub link. Teistele teadmiseks, kandidaat saab valituks kui on saavutatud kvoorum ehk üle 50% häältest.

OTSUSTATI:

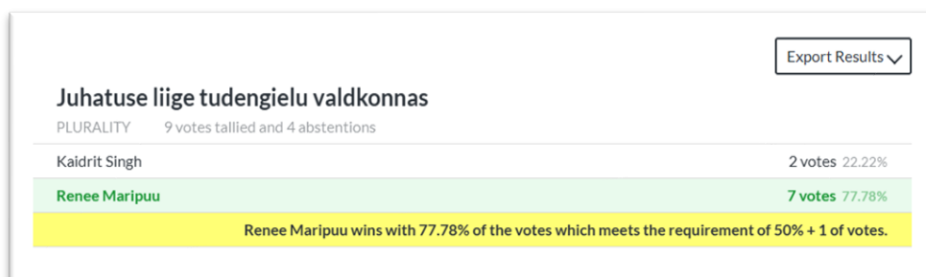
1.1 Kinnitada üliõpilaskonna juhatuse liikmeks tudengielu valdkonnas mandaadiga 01.07.2026 – 30.06.2028 Renee Maripuu.

1.2 Otsus jõustub vastuvõtmisel

HÄÄLETAMISE TULEMUS: Renee Maripuu – 7 poolthäält, Kaidrit Singh – 2 poolthäält

Kohal oli kokku 13 hääletajat, 9 hääletasid, 4 olid erapooletud.

Väljavõte ElectionBuddy platvormilt:

OTSUSTATI:

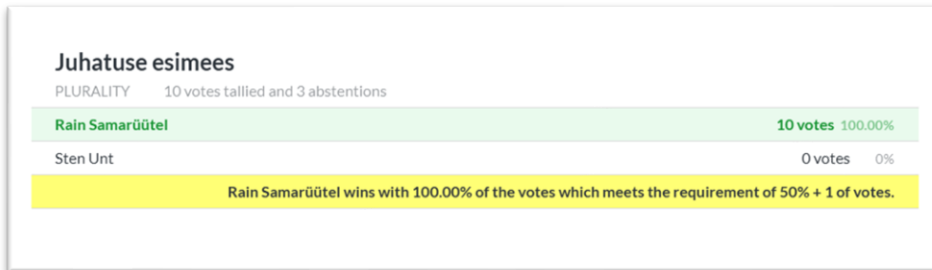
-
- 2.1 Kinnitada üliõpilaskonna juhatuse esimeheks mandaadiga 01.07.2026 – 30.06.2028 Rain Samarüütel.
2.2 Otsus jõustub vastuvõtmisel.

HÄÄLETAMISE TULEMUS: Rain Samarüütel – 10 poolthäält, Sten Unt – 0 poolthäält

---

Kohal oli kokku 13 hääletajat, 10 hääletasid, 3 olid erapooletud.

Väljavõte ElectionBuddy platvormilt:

Juhataja
Alexander Rein Robas

Protokollija
Kirke Piiskoppel

Lisad: